

В і с т і У к р а ї н с ь к о ї К а т о л и ц ь к о ї П а р о х і ї С в я т о ї П о к р о в и
St. Mary's Church Bulletin

40 Notre Dame Ave., Sudbury On, P3C 5K2 Parish Tel. (705) 675-8244

Website: www.saintmarysudbury.com

Email: stmaryssudbury@yahoo.ca

<https://www.facebook.com/stmarysukrainiancatholicchurchsudbury>

Pastor: Fr. Petro (Peter) Bodnar

DIVINE LITURGY:

SUNDAY: 9:00 a.m. (Ukrainian) **SUNDAY** 10:30 a.m. (English)

SATURDAY : 4:00 pm (English)

Confession: Before Divine Liturgies 9:00 am and 10:30 am on Sundays or anytime upon request.

Baptisms & Marriages: By prior arrangement (at least 1 year before the marriage date), through the parish office.

Visitations & Anointing of the Sick: Please notify the office if a member of your family is in need of a visit.

October 27, 2019 - 19th Sunday after Pentecost

Fathers of the 7th Ecumenical Council

Отців 7 вселенського собору

Epistle: Hebrew 13:7-16 see explanation on page 535

Gospel: John 17:1-3 see explanation on page 257

Prayer Intentions October 28-November 3

Monday, Tuesday, Wednesday, Thursday –Clergy retreat in Toronto

Saturday: 4:00 p.m. +Eleanor Pitzel - Mr. & Mrs. Pawluch

Sunday: 9:00 a.m. +Mike Buba – Mr. & Mrs. B. Zelenczuk

10:30 a.m. Divine Liturgy – English – for Parishioners

PYROHY WORKSHOP: Thursday, October 31st, at 9:00 a.m.

Everyone is welcome!

Liturgical Calendar Information/discussion session 3– Informational session for Gregorian/Julian calendar proposal. Wednesday, December 4 at 6 pm at the Church hall.

DONATIONS FOR CHRISTMAS TEA RAFFLE : Our Tea will take place on **December 1st**. We are asking for donations towards baskets for raffle. We will be very grateful for your donation and support of our fundraising efforts.

Літургічний Календар - зустріч 2 інформаційний семінар на тему григорянського – юлянського календаря в середу, 4го грудня о год 6 вечора у церковній залі.

ЗИМВИЙ ЧАЙОЧОК – відбудеться 1-го грудня. Щиро просимо о пожертви і допомогу.

FINANCES October 20th:

Available in the printed version of the bulletin.

Thank you very much for your generosity! Жертводавцям складаємо щиру подяку!

DAYLIGHT SAVINGS TIME ENDS: A reminder to change your clocks **ONE HOUR BACK** on Saturday night, Nov 2nd.

Parish Membership.

Members of a Parish are those faithful of the Church who are registered with the Parish office, make contributions, or substantial service for the maintenance of the Parish, and participate in the liturgical life of the Parish. Such members have a right to participate in the deliberations, voting and elections of the Parish Council and General Meetings.

The term parishioner signifies Christian faithful who are on the Parish register and who manifest their willingness to be a member of the Parish by worshipping with the Parish community and contribution to the support of the Parish and its activities.

Parishioners of a given parish are obliged to maintain and care for the financial welfare of the pastor, the assistant priests and the religious working within the Parish. The levels of fiscal care are to be in accordance with the norms laid down by the Eparchy. All pastors, associate priests and the religious working within the Parish shall be assured an appropriate standard of living.

All faithful enjoying an income from any source whatever are obliged to contribute a just portion of their income towards the support of the works religion and charity of their Parish, and an acceptable livelihood for its clergy and religious.

The expected contribution is a voluntary donation given into the collection during the Sunday Liturgy.

It shall be looked upon as a fair contribution to the Parish, that an amount equivalent to 2.5% of income or a minimum of one (1) hour's pay per week be donated weekly.

With some exceptions, the contribution of substantial services of a Parish member, who does not contribute monetarily, can be recognized by the pastor and Council, and thus may consider such a member as a contributor to the Parish.

6.3 Aims and Objectives of the Parish Council

The Parish Council brings together lay people and professed religious, who together with their parish priest, work jointly to administer and develop the parish as a living Christian community.

The work of a Parish Council shall be guided by the pastor. The work will aim to:

- Foster and further the spiritual growth of all parish members, children and adults, following the Byzantine Rite and the traditions of the Ukrainian Catholic Church.

Care about parish life, co-ordinate all parish activities and programs.

Endorse activities that individuals and organizations seek to undertake in the parish.

- Become concerned with the needs and Pastoral priorities of the Eparchy and also of the Universal Church.

Pay all membership fees and levees of Eparchial organizations and to support Eparchial funds that are established from time to time for the good of the Universal Church and the Eparchy.

Foster and to further vocations to the clerical and religious life.

- Assist in the expansion of the mission of the parish and Church at home and in foreign lands.

Maintain the physical properties of the parish.

Правила доброго тону парафіянина

Відповідно до «етикету» сумлінного парафіянина, «справжній католик» ходить до церкви із відчуттям духовної радості, оскільки йому відомо, що він стоїть перед Тим, Хто обіцяв утішити усіх, хто страждає: *«Прийдіть до мене всі втомлені та обтяжені, і Я облегушу вас»* (Мт. 11, 28).

Навіть якщо парафіянин зайшов до храму «випадково», то він **молиться як справжній учасник, а не як простий спостерігач**. Варто завжди пам'ятати, що **літургійна відправа не є часом для приватної молитви**, але для спільної участі у молитві Церкви.

Пожертва, яку даємо під час Служби Божої, має бути дійсно участю кожного у загальній справі, відповідно до власних можливостей, а не для того, щоб просто заспокоїти свою совість, що вкинув щось, чи просто позбутися зайвих копійок у кишені. **Фінансово підтримувати Церкву є обов'язком кожного християнина**. Пожертва у неділю повинна

вносити не менше ніж рівновартність 1 годинної зарплати раз на тиждень. Коли пропустимо недільну відправу, ми повинні зложити пожертву на слідууючу неділю.

На вході до храму сумлінний парафіянин робить знак хреста (якщо є така змога, то замочує пальці у свячену воду), на згадку про хрещення. У середині храму зі знайомими слід привітатися лише кількома словами. Якщо є потреба поговорити, то слід робити це так, щоб не заважати іншим вірним.

Участь у Літургії треба брати і тілом, і розумом. Під час відправи вірні виконують різні дії: стоять (знак Воскреслого Христа), сидять (позиція для слухання), клякають (знак поклоніння, адорації), кланяються (знак поваги). А що більше, вірний, котрий дотримується «бонтону» (правил доброго тону), що є поєднанням традиції і здорового глузду, завжди намагається **зайти до храму ще до початку відправи**. Якщо приходимо перед початком, то час перед спільною молитвою треба провести у внутрішньому приготуванні до Служби Божої, а не в розмовах зі знайомими. Цей час треба використати для того, щоб у тишині прийняти Божу благодать.

«Справжній католик» бере **участь у діяльності парафіяльної спільноти**. Він також докладається до віднови і реставрації парафіяльних споруд, щоб зберегти те, що йому залишили попередники.

Кожному, хто вже прийняв Причастя, треба одразу відійти вбік, щоб інші теж змогли приступити до священика і запричастятися. Після Причастя слід подякувати Господу в молитві. **До завершення відправи з храму не можна виходити (за винятком нагальних потреб)**.

Християнський обов'язок не обмежується лише храмом, позаяк вірні продовжують виконувати його в родині, на роботі, в школі, в щоденному житті, чим дають свідчення своєї віри.

ДВАДЦЯТА НЕДІЛЯ ПІСЛЯ П'ЯТИДЕСЯТНИЦІ (ЛК 7,11-17) – ВОСКРЕСІННЯ ЄДИНОГО СИНА ВДОВИ З НАЇНУ.

4.2. Сучасний контекст (яке значення цієї історії для нас сьогодні).

Життя та смерть є остаточними полюсами людського існування. Смерть демонструє межу людської автономії та контролю над життям й для кожного служить пригадуванням про крихкість та короткість життя. Особи, яких ми любимо відходять від нас і ми нічого не можемо зробити, щоб цьому запобігти.

Єдиний син вдови помер. Ми не знаємо їхніх імен, його віку чи причини смерті. Вкінці кінців значення має тільки те, що ця жінка перед тим вже втратила свого чоловіка, а тепер і єдиного сина. Апостол Яків каже: "*Чиста побожність і безплямна перед Богом і Отцем ось у чому полягає: відвідувати сиріт та вдовиць у їхнім горі*" (1, 27).

Ісус не перейшов на інший бік вулиці, а зустрівся з її терпінням... Якщо релігія не може нічого сказати згорьованій жінці, – вона не має що сказати взагалі.

Слова Ісуса до юнака: "Встань!", – перекликаються з іншими словами Євангелія перед лицем смерті. Ангел при гробі самого Ісуса проголосить, що інший молодий чоловік воскрес: *"Оцього Ісуса Бог воскресив, – ми всі цьому свідки"* (Дії 2, 32); Павло пов'яже воскресіння Ісуса з нашою власною надією на життя за порогом смерті: *"Але ж Христос таки справді воскрес із мертвих, первісток померлих"* (1 Кор 15, 20). Воскресіння Ісуса, – того Хто мав милосердя до вдови у її найбільшому горі, – стає підставою для апостола Павла, щоб впевнено дивитися на кінець людського життя: *"Ось я кажу вам тайну: Не всі ми помremo, але всі перемінимся, 52 . раптом, в одну мить, при сурмі останній; засурмить бо, і мертві нетлінними воскреснуть, і ми перемінимся"* (1 Кор 15, 51–52). Надія на воскресіння, однак, не ґрунтується на факті, що син вдови повернувся до життя (бо ж він повернувся до життя, щоб знову за якийсь час померти), але на факті, що той Хто мав таке милосердя та співчуття щоб повернути сина вдови до життя, – сам отримав перемогу над смертю^[iv].

Історія життя багатьох наших сучасників часто переповнена трагедіями, про які йде мова в сьогоднішній Євангелії. Дуже багато людей потребують почути цю розповідь та її значення для нашого життя сьогодні. Лука переконливо засвідчує, що Ісус, – єдиний Хто здатний перервати похоронний похід людства; Він єдиний хто може привнести надію у цю страшну процесію...

Наскільки промовистим є слова та вчинок Ісуса для мене особисто? Наскільки я є готовий голосити про надзвичайні Божі діла, – як ті, які сталися в Обіцяній землі дві тисячі років тому, – так і ті, які мали місце в моїй власній життєвій історії, чи історії моїх близьких та сучасників

о. д-р Юрій Щурко, УКУ

Ісус Христос є протягнутою рукою Бога до людей

[...]

Часто так стається, що коли в людини все добре, вона має багато приятелів і друзів, до неї всі приходять, щоб з нею разом радіти. Але коли часом спіткає її якась проблема або якесь горе, вона залишається наодинці зі своєю бідою.

Більше того, в сьогоднішньому світі, коли ми можемо користати з різних благ цивілізації, люди не випускають із рук мобільних телефонів, іноді навіть у храмах, а також за допомогою соціальних мереж спілкуються з тими, яких ніколи в житті не зустрінуть, або ж за одну хвилину можуть отримати вістку від когось з іншого кінця земної кулі. Проте часто так стається, що ми не знаємо

людини, яка живе поруч, не знаємо її біди чи радості. Для сучасної людини як Бог, так і ближній, стають далекими. І вона страждає від глибокої і часом сумної самотності.

Люди часто питають себе: де є вихід із цієї самотності і багатьох труднощів, щоденних проблем, в які ми потрапляємо? Де є вихід? На це питання Ісус Христос дає відповідь у сьогоднішньому Євангельському читанні (Лк 7, 11-16). Ми чуємо розповідь про одну сумну подію в місті Наїн. Христос приходить до цього міста і бачить, що місто сповнене смутком. Чому? Тому що з міської брами (брама завжди була місцем певного спільнотного життя) виходить похоронна процесія. Ісус бачить бідну матір-вдову, яка прощається із своїм єдиним сином. Можливо ми сьогодні до кінця не розуміємо весь трагізм цієї жінки. У стародавньому світі, зокрема в ізраїльській культурі, жінка ніколи не була самостійним членом суспільства. Вона завжди повинна була бути жінкою когось. Якщо вона не має чоловіка, бо є вдовою, і в неї помер її єдиний син, це означає, що вона не має нікого, хто би був її захисником у суспільстві. Вона може втратити все, може не мати жодних засобів для існування. На нєрах несли не просто її сина, який помер, але несли її мертву надію, розпач та її майбутнє, яке складали до гробу. Тому-то в ізраїльському народі вдови і сироти були в найбільшій опіці тільки Єдиного Бога. Вдови і сироти не мали нікого, хто би їх захистив, хто б забезпечив їм сьогоднішній день та дав якусь надію на майбутнє. Однак туди, до цієї брами і до похоронної процесії, приходить сам Бог, Ісус Христос. Він не просто здалека споглядає, але наче входить в розпач і горе жінки. Більше того, Він робить один жест, який би ніхто ніколи не зробив. Він наважується при тих воротах підійти і доторкнутися нар. Процесія зупиняється. Згідно з Законом Мойсея той, хто доторкнувся нар або мертвого чоловіка, ставав нечистим, тобто виключався з молитовного зібрання щонайменше на тиждень часу. Однак Ісус Христос не зважає на це. Він тим дотиком наче торкає саму ситуацію, тобто торкає горе жінки. Іншими словами, можемо сказати, що Ісус Христос є тим виходом, якого шукає сучасна людина, що потрапляє у безвихідь. Він є Той, що дає надію для безнадійної. Він торкається рукою не тільки нар, але мертвого юнака, і стається чудо: юнак підводиться, встає і, каже Лука, Христос віддає його матері. Він віддає матері живого сина, якого, як вона думала, втрачає на віки. Але разом з ним Він повертає надію і життя їй самій, вказує їй вихід із безвихідної ситуації. Даний жест Ісуса Христа глибоко символічний: він є сповненням одного жесту, який свого часу зробив пророк Ілля, воскресивши померлого сина вдови із Сарепти, але тут є Хтось більший від Іллі пророка. Тут є Сам воплочений Бог, Який приходить, щоби стати життям для людини, яка є оточена смертю. Ісус Христос є немовби простягнутою рукою Бога до людини, тому що Господь перший виходить назустріч тому, хто Його шукає і потребує, хто страждає і плаче. Тому-то каже пророк Ісаї до кожного з нас: «Я знаю тебе, знаю коли ти сідаєш і встаєш, коли входиш і виходиш, я знаю тебе, знаю твою біду і твої потреби. В мені ти знайдеш сповнення всього того, що тобі потрібно» Адже справжніми воротами є не брама плачу, в якій знайшовся той народ і те місто, справжніми воротами є Ісус Христос. Він каже: «Я – ворота для овець. Хто через мене ввійде, той знайде пашу». Тобто знайде поживу, підтримку, надію, майбутнє і життя.

Сьогоднішнє Євангеліє – це історія про кожного з нас. Кожному з нас часто приходитьсь досвідчувати власну нездатність сповнити свої надії, ми часто розчаровуємося, часто не має нікого поруч, хто допоміг би нам у нашому горі. Тому в той момент, коли нікого не має поруч, коли немає на землі жодної іншої надії, звернімо наші очі до Того, Хто нас знає. Знає, коли ми встаємо і сідаємо, коли ми входимо і виходимо, бо Він – Той, Хто знає вихід. Він є виходом, у Ньому до нас Господь Бог простягає свою руку. Він – наш Спаситель, Ісус Христос, Який животворить нас своїм Духом Святим, Якого нам від Отця посилає.

[...]

Нехай сьогодні кожний з Вас почуватється не сиротою, не людиною в безвиході, але сином і донькою нашого Небесного Отця, тому що «Господь Бог навідався до народу свого».

З проповіді Блаженнішого Святослава під час Архиєрейської Божественної Літургії у храмі Святого Василя Великого в м. Житомирі (10.11.2013)

Three Systems Vital to Spiritual Health

Have you ever thought about how closely connected things are in this world?

A car runs well when the power train, the fuel system, the electrical system, and the cooling system are all functioning well. If any one of these systems stops working, the car won't work—or it won't work for long. Similarly, a computer can run only when the hard drive, the memory, the monitor, and the keyboard are connected and in good working order.

It's the same way in the spiritual life. Our spiritual health is dependent on many "systems" running well: our *connection with Jesus*, our *attention to our inner life*, and our efforts at *loving one another as Jesus loves us*. If we neglect any one of these areas, we will find ourselves being shaped more by this world than by the Holy Spirit. But if all three of these areas are in good working order, we'll find ourselves becoming more like Jesus every day.

Let's begin by looking at one of the great heroes of the New Testament: St. Peter. In many ways, this fisherman-turned-apostle is an excellent model. Like us, Peter had many good qualities when he first met Jesus. And like us, he had some qualities that needed some improvement. But none of Peter's bad qualities kept him permanently from the Lord. In fact, it was his recognition that he was a "sinful man" that moved him to follow Jesus in the first place (Luke 5:8). When we look at Peter's life from these three aspects—the heavenly, the inner, and the outward—we see a significant "before and after" picture. Over time, Peter came to love Jesus more. He came to see where his life needed to change. And he came to a deeper desire to share with other people the good news that he had discovered. So let's look at Peter's witness to see how he can help us in our journey.

Look Up and Live. The *heavenly aspect* has to do with our relationship with the Lord. It's something that we can develop every time we go to Mass, every time we pray, and every time we seek God's guidance. But it's not only about what we do. God is always inviting us to come to him and drawing us to him. He is constantly pouring out his blessings and love upon us. He is always trying to open the eyes of our hearts and give us deeper insights into his love, his word, and his ways.

Peter was filled with many heavenly blessings. He knew that Jesus loved him. By God's revelation, his eyes were opened, and he proclaimed Jesus as "the Messiah, the Son of the living God" (Matthew 16:16). He learned about the value of prayer. He was filled with the Holy Spirit at Pentecost. Through a vision in prayer, he was led to share the good news not only with his fellow Jews but with Gentiles as well (Acts 10).

As a result of these blessings, Peter's faith in Jesus grew deeper. His sensitivity to the leadings of the Holy Spirit developed. And his desire for more of God's presence increased. Likewise, the more we seek the presence of Jesus, the more we will find him.

God's Healing Touch. The *interior aspect* has to do with God making us holy by forming us into his image. There are two large obstacles that stand in the way of this transformation. These obstacles keep us from the kind of life we all want: a life that is peaceful, loving, and holy. One is the way that our wounded memories influence our thoughts and actions. The other is the way our own fallen nature, the temptations of the devil, and the pull of the world lead us into sin.

God knows how our experiences of rejection, resentment, and personal failure have wounded our memories. He knows these wounds affect the way we relate to others, and he wants to heal us. He wants to remove the pain they have caused and give us the grace to forgive the people who have hurt us. At the same time, he wants to forgive us for the ways we have hurt people through our own selfish acts. He wants to help us ask those we have hurt for forgiveness, and he wants to help us overcome these sinful ways.

Again, we can see how Peter grew in this interior aspect of his life. Peter was an impetuous man. He had an opinion about everything. He frequently trusted himself more than Jesus. But over time, Peter was healed of his pride. He learned how to choose God's will over his own. He learned how to repent and how to forgive.

Think about what happened after Peter denied knowing Jesus on Holy Thursday. Scripture tells us that Peter "began to weep bitterly" when he realized what he had done (Matthew 26:75). Imagine how discouraged and hurt he must have felt. Surely he thought of himself as a coward and a failure. But when he and Jesus finally did talk, it became clear that Jesus had forgiven Peter. He still loved Peter, and he still wanted him to lead the Church (John 21:15-19). In this one encounter, we see Peter experience both the forgiveness and the inner healing that Jesus wants to do for all of us.

Love One Another. Finally, we will grow in the *outward aspect* of the spiritual life as we sense God moving us to love others as Jesus loves us—without conditions and

without limits (John 13:34). Many movies, especially romantic comedies, tend to portray love as little more than a gauzy, sweet, romantic emotion. Everything looks so easy and natural. But we know that love is also hard work. Perhaps Fyodor Dostoyevsky put it best when he wrote, “Love in action is a harsh and dreadful thing compared to love in dreams.”

Love can be “harsh and dreadful” when we come up against the call to give ourselves deeply to someone—especially someone we may find hard to love. It is also challenging when we face the call to forgive someone or ask for forgiveness. Love can be hard when we are called to move out of our comfort zones and be patient and understanding, generous and kind, honest and straightforward. But this is the kind of love that Jesus asks of us.

Fulfilling this call to love is impossible on our own strength. But when God moves in us, we begin to do things that once seemed impossible. Think about how Peter, an ordinary fisherman, dedicated himself to preaching the gospel and building up the Church. Think about the love that compelled him to risk his life time and time again in the name of the Lord. Think about how he ended up dying for the Lord and the Church he was called to lead. His witness tells us that God is able to take simple people, just like us, and transform them into committed, courageous servants.

During his time on earth, Jesus gave his followers a number of opportunities to learn how to share the gospel and serve the people of God. When faced with a hungry crowd, he told them, “Give them some food” (Matthew 14:16). He sent out the Twelve and told them to proclaim, “The kingdom of heaven is at hand” (10:7). He even sent out seventy-two disciples and told them to heal the sick and announce the kingdom (Luke 10:9). Clearly, the disciples had a number of trial runs to help them grow in confidence!

But then Jesus ascended into heaven, and the trial runs came to an end. He sent the Spirit to fill all of his followers—and that includes each of us! Now it’s up to us, just as it was up to Peter and the rest.

So let’s pay attention to the *heavenly aspect* of our lives by praising and thanking Jesus and by asking him to fill us with his loving presence at Mass, in prayer, or in his word. Let’s care for the *interior aspect* so that we may have good and healthy and holy relationships with others—not hampered by our wounds or by our sinful tendencies. And let’s strengthen the *outward aspect* by trying our best to love the people God has given us. If we work with Jesus in these three ways, we’ll find ourselves doing things we would have never imagined possible! - The Word Among Us.

Stonley DENTAL STUDIO

Our family taking care of your family.

Dr. Melissa A. Stonley, B.Sc., D.D.S.
2037 Long Lake Rd., Sudbury, ON P3E 6J9
info@stonleydentalstudio.com

stonleydentalstudio.com

705.522.4445

UCUyKC
PERSONAL LOAN SALE!
starting at
4.99%*

Call Kathy Hall at 705-674-1055
khall@ukrainiancu.com

*OAC. APR. Rates are subject to change. Fees and charges may apply. Other terms and conditions apply. Terms, conditions, fees, charges and lending criteria apply and are available upon application and subject to change without notice.

Knights of Columbus Fr. Brian McKee Council 1387

We invite all men to join the Knights of Columbus and help support their parish and community. We are a fraternal organization who enjoys working together towards common goals. For more information please contact David Cook at 705-222-3474 or email: davidacook1984@hotmail.ca

NICKEL CITY
INSURANCE BROKERS INC.
Auto • Property • Business • Life

1-754 Falconbridge Road Sudbury, ON P3A 5X5

(705) 566-6715
(705) 222-2243
1-855-RUSS CAN HELP (787-7226)
russ@teamfraser.ca

www.NickelCityInsurance.ca

Russell W. Fraser, B.Sc., B.A.
TEAM FRASER LEAD BROKER

PINE GROVE
GOLF CLUB

522-1622

STONEHILL
GOLF CLUB

523-2518

Michael Yawney

Lougheed
Funeral Homes

JACKSON & BARNARD
Funeral Home

"People Caring for People"

673-9591 **673-3611**